

PLOAIA CURGEA ÎNCET PESTE ORAȘ

Galina CIUBOTARU

anul III, Facultatea de Litere, USM

Ploaia în mine, ploaia afară... Fiecare strop tocea zidul construit de mine, așa cum greul a zidit cărămizile, la fel și picăturile cad topind perețele interzis. N-a mai plouat de mult atât de tare, norii se dezlănțuiau cu fiecă clipă tot mai aprig, o sete nemaivăzută din pământ îi chema.

Aproape întuneric, aproape liniște și deodată la orizont totul se schimbă, lupta e pe sfârșite, cerul se colorează în nuanțe magnifice de roșu, care în contrast cu azuriul deschid un carnaval minunat în amurg. Nemărginit de multe măști, suflete pustii bântuie străzile. Te-aș căuta printre ele, dar mă zbat în necunoaștere, asta mă izbește de toți pereții, mă ucide de cinci ori pe zi și mă învie de șase. Degrabă însă liniștea ploii revine. Pic cu pic curge în mine, dar amintirile astea, de unde-s atât de multe? Am ieșit să văd dacă voi simți răceala picăturilor. Fizic nu eram acolo, doar vedeam parcă dintr-o parte cum un zâmbet ascuns în colțul buzei de jos se minte frumos – se joacă, minte, rupe, arde. Parcă a fost mai ieri ploaia cu petale de cireși și aer cald, a fost vara cu spice verzi, pline de vitalitate. Nici chiar frunza ruginie n-a putut uita. A pierde detalii e imposibil când ai trăit momente cu toată ființa, când bucuria a fost împărtășită cu firul de iarbă și fulgul de nea.

Ar fi interesant dacă cuvântul *cuplu* nu s-ar despărți în silabe, ar fi frumos dacă oamenii ar tăcea în loc să vorbească ceea ce vor uita. Și nici chiar ploaia nu e în stare să spele amintirile și dacă nu le ia cu sine, înseamnă că sunt vii?! Ce au unii oameni că produc impresie fără vreun efort, iar alții pur și simplu există prin existența lor imposibilă. Un pix albastru stătea cuminte lângă o foaie de hârtie ce abia atingea lemnul rece al mesei, asupra lor priveau doi ochi aprinși. Trecuse mult timp și nici lampa cu lumina ei gălbuie, nici focul jucăuș nu îndrăzneau să intervină. Ochii țineau o energie puternică ce nu mai încăpea, pixul stătea neclintit, foaia aștepta să i se vorbească, simțea că înnebunește de atâta așteptare, și-ar fi dorit să strige, nu putea să provoace ochii pentru a pune pixul în acțiune. Dorința prelua în aer, era peste tot. Tăcere... picul alb cu interiorul azuriu nu mai

Pejac: CĂDEREA

spera să fie folosit vreodată... în colțul stâng al mesei o vază de culoarea eternității cu buline de dor aștepta să i se pună la loc ultimul ciob, care era cel mai important... sentimente puternice ce nu se pot stinge de mulți ani încoace.

Prima și, în fond, singura condiție a căutării mele este de a păstra tocmai ceea ce mă strivește, de a respecta, în consecință, ceea ce socot eu esențial în acest ceva pe care l-am definit ca pe o confruntare și ca o luptă neîncetată, lupta aceasta presupunând absența totală de speranță (ceea ce nu are nicio legătură cu disperarea), refuzul continuu (care nu trebuie confundat cu renunțarea). Cad picături. Ascult ploaia, văd natura plutind în lumină. Nu pot înțelege multe acum, dar nici prea puține. Vântul a început să gonească norii, degeaba, ei s-au instalat pe mult timp. Acest regat al ploii fascinează chiar și luna. Ea îi urmărește viața de sus, neîndrăznind să intervină. Ploaia face loc pentru regina nopții și ea apare, răspândind mister prin întuneric.

Dimineața aduce valuri de furtuni. În mine plouă atât de liniștit... Și apa cade strop cu strop pe sub streșini vechi, uitate, doar în mine păstrate. Veșnica întrebare *de ce?* sună ca un clopot, sună fără încetare. Plouă încă și zidul se surpă tot mai tare. Ar mai avea rost, așteptând să se ducă ploaia, să revin, să-l repar?

Plouă, frunzele stau leneșe și grele scaldate în lumina de viață dătătoare. Mi-aș face-o amică, aș hoinări, aș vedea lumea oricând, aș duce viața acolo unde ea se stinge. Mai plouă și acum în mine, mai plouă în oraș.